

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Hunc dono dedit Ecclesiæ Romanæ, nec detulit frequentibus Græcorum Impp. petitionibus; ea præcipuè ratione, quòd aliter Romana Ecclesia tuta esse non posset, sub domniatu hæreticorum. Quid ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

C. Meruit, De
privileg. in extrar.

nostras, ob magna Gallorum in sedem apostolicam merita, quàm in ceteros Reges. Apud Clementem enim, *Meruit*, ut ille loquitur, & *Philippi Regis integritas*, & *progenitorum suorum præclara merita meruerunt*, *meruit etiam regnicolarum puritas ac devotionis sinceritas*, ut tam Regem quàm regnum speciali favore prosequeretur.

III. Sanè dubitandum non est quin eximia quædam jura in rebus ecclesiasticis nostri Reges obtineant, quæ ceteris Principibus hodie non competunt. Quod nulli mirum videri debet qui privilegiorum multitudinem ex officiorum magnitudine metietur. Conturbaret profectò Ecclesia Romana, nec suppetere illi facultates quibus cum Gallorum Regibus decideret, nisi liberalitatis & perfectæ donationis titulo immensam beneficiorum suorum molem in eam contulissent. Si ergo liberalitate Summi Pontifices rependere volunt quod ex mera donantium liberalitate consecuti sunt, non est cur ceteri Principes nobis invident benigniorem erga Reges nostros Romanæ sedis remissionem. Certent nobiscum liberalitate, tunc integrum illis erit de privilegiis quoque nobiscum certare. Porrò tanta sunt tamque illustria Regum nostrorum non solum erga Pontifices, sed etiam erga sedem apostolicam beneficia, ut si taceam, prævaricari, si ea recenseam, importunus in narratione rei notissimæ esse videar, præfertim cum in eo argumento accuratissimè versatus sit summa eruditione & pietate insignis vir Ioannes Morinus, qui magnitudinem secularis imperij quo potitur Ecclesia Romana à Regum Francorum munificentia profectam ostendit, fines provinciarum collatarum investigat, commentitiam Constantini Donationem evertit, temporum illorum historiam solertissimè discutit. Quare non dubitat Regum nostrorum in Romanam sedem beneficia cum beneficiis à Constantino Ecclesiæ collatis conferre. Constantinus enim ab infidelium tyrannide Ecclesiam Christianam liberavit: Reges Francorum ab Ecclesia Romana servitute, qua ab Imperatoribus premebatur, armis suis depulerunt. Constantinus Christianos libertati restituit: Reges Francorum durum Græcorum & Longobardorum jugum perfregerunt, quo cervicibus Summorum Pontificum deprimebantur. Constantinus infamia damnatum quondam Christianum nomen, splendore adjecto commendatum reddidit, Romanamque Ecclesiam aliquot latifundiis & redditibus auxit: Reges Francorum primi, solique, merum mixtumque, imò & summum imperium in

V. C. Ioannes Morinus Presbyter Oratorij Iesu in studio De La Grandiere & Senecæ tempore donavit à Collegio Romano per lei Regis de France.

aliquot provincias eidem Ecclesiæ contulerunt, eique tranquillitatem procurarunt, contra infestas Græcorum hæresi infectorum quotidianas minas, & adversus impetum Longobardorum. Horum beneficiorum confcius Paulus Papa scripsit Pippino Regi ejusque filiis: *Etsi omnes capitis nostri capelli lingua effecti fuerint, non valebunt ob tanta vestra beneficia dignas referre gratiarum actiones.*

IV. Ut autem quod dicturi sumus hoc capite, facilius intelligatur, observandum est, evocatos à Narsete Longobardos, in Italiam à Gothis ereptam & Imperio restitutam irrupisse, Alboino duce, adeo felicibus auspiciis, ut regnum in Transpadanis regionibus, regiamque Ticini constituerent. Fama gentis concussus Imperator Iustinus II. Longinum Exarchi titulo ornatum mittit anno **D L X I X.** qui hostium impetum exciperet, & Italiæ statum ordinaret. Ille præsidia in præcipuis civitatibus constituit, sub Præfectorum imperio, qui relicta veteri Correctorum, Comitum, Præsidum, & si qua alia esset, appellatione, Duces militari nomine dicerentur, & ab Exarcho penderent qui Ravennæ sedem suam collocaverat. Hinc Roma, Neapolis, Beneventum, Spoletum, Duces suos acceperunt. Anno **D C C X X V.** Luitprandus Rex Longobardorum attritam superioribus bellis Exarchorum potentiam, & diffidius intestinis laborantem, evertere studuit, Ravennam capit, & diripit. Fugatum Paulum Exarchum, Venetorum copiam in urbem atque ditionem reposuerunt. Sed Aistulfus Rex benigniore fato usus anno **D C C L I I.** Ravennam iterum obsessam ad deditionem compulit, Eutyrium Exarchorum ultimum, à ceteris urbibus destitutum, in Græciam abire coëgit. Ravennâ captâ, Romam sibi obnoxiam putavit, eodem jure quo Exarchis paruerat. Stephano Papa conditionem tributi rejiciente, Urbem invadit. Sed Pippini Regis Francorum auxiliis, bina expeditione in Italiam illatis, Aistulfus ad modestiam redigitur; restitutus non solum Romanæ Ecclesiæ patrimonii quæ nefariè invaserat, sed etiam Exarchatu Ravennæ, & adjunctis provinciis quas subegerat jure belli.

V. Has provincias Romanæ Ecclesiæ Pippinus donavit, etsi à Legato Imperatoris Constantinopolitani rogaretur impensissimè ut eas Imperio restitueret. Sed generosus Princeps pietatem suam lædi passus non est, neque à liberandæ Ecclesiæ Romanæ proposito dimoveri; quam Græci, hæresibus infames, æquè premebant, ac Longobardorum

Anastasio in vita
Stephani III. de
Legato Daprocace
a quo ista spoli-
a restituta impo-
nitur munitur, ut
restitutionem tur-
ket, vel ceteras
ejusdem Exarcha-
tus civitates de ca-
stra imperialis tra-
hantur adami.
Talia de Pippino
Atteriano etiam
de ista munitur
quia per istum
hominem servorem
sibi tantum se-
quid dicitur, ut si
pro amore de Pe-
tri et vobis deli-
ctum, aperi-
et sic, quod nul-
la non obsequi
cupit, sedare vo-
luerit, quod se-
nel Deo vero
sicut, asserit.

Longobardorum avaritia, & ambitio. Quare postquam Legato denuntiasset se bellum adeo arduum non suscepisse nisi in B. Petri honorem, donationem scriptam Exarchatus Romam transmisit anno septingentesimo sexagesimo octavo. Contenderunt per aliquot annos à Pippino Constantinopoli- tani missis Legatis ut res donatas Imperio restitueret, sed immotus permansit, eam præcipue ob causam, quòd fide Christiana à Græcis violata, tuta sub illorum principatu esse non posset Ecclesia Romana, quemadmodum illi per epistolas suas identidem suggerebant Stephanus III. & Paulus Pontifices. Donatio verò Pippini ita pœnitenda non erat, quin tres provincias, Picenum, Flaminiam, & Æmiliam, & in iis viginti præcipuas civitates complecteretur, enumeratas ab Anastasio & à Stephano; in quibus Ravenna, Ancona, Bononia, & Ferraria eminebant. Desiderij Longobardorum Regis ultimi audacià iterum mota sunt arma in Adrianum Pontificem; Ferrara, Faventia, Comaclum occupata; jamque Desiderius Urbij infestus minatur. Pontifex, in illa rerum calamitate, patriæ donationis evi- ditionem à Carolo Magno Francorum Rege petit; atque ita Desiderij impietas, Gallorum arma in se provocavit: qui regni fortunam Ticini secum obsessam, deditione tandem in Carolum transtulit anno septingentesimo septuagesimo tertio. Novo regno auctus Carolus, non solum primam Pippini beneficentiam confirmavit, sed immensis quoque largitionibus eam variis temporibus amplificavit; ut testantur Anastasius & Adriani epistolæ. Tusciam solidam cum insula Corsica, Capuanam provinciam sive Campaniam, Beneventanum & Spoletanum Ducatus, & provincias Venetiarum & Istriæ, antiquis donationibus adjunctis: quæ hodie in varias dynastias discripta, à Romana Ecclesia per temporum injuriam ferè omnia abjudicata sunt. Tuscia à Ducibus Florentinis majori ex parte occupatur, Corsica à Ianuensibus; Venetiarum & Istriæ provincias Respublica Venetorum & Austriaca domus partitæ sunt. Neapolim, Campaniam, Aprutios, & Apuliam retinet quidem Hispanus, sed feudi jure, in quo Gallicanæ liberalitatis vestigia supersunt. Existimabit fortè aliquis munificentia illius omne decus in Pippinum & Carolum ita redundasse, ut in hodiernos Reges nihil præter honestam recordationem derivari possit; ideòque ut obstrictam quidem Romanam sedem summis Caroli Magni beneficiis nullus diffiteri possit, ita propagatum in hanc usque ætatem obligationis hujus

vinculum non sine pudendæ adulationis sus- pitione dici posse videatur. Sed cum dona- tiones modum, conditionem, & legem acci- piant quas donator dicere voluerit tem- pore contractus; videndum est an id fuerit Pippini & Caroli consilium, ut in futurum quoque regno suo prospicerent. Sanè inve- niemus, ut perpetuum erat beneficium, ne- que iis quæ usu consumuntur rebus mobili- bus, aut quæ functionem accipiunt in suo genere, sed rebus soli, & immobili provin- ciarum possessione constabat, ita quoque Pippinum & Carolum æternam expectasse, in gratiam regni Francorum, naturalem ad *aridæ* obligationem. Eam verò legem à Pippino dictam, ut res donatæ pignus quod- dam essent æternum mutua inter Roma- nam sedem regnumque Francorum benevo- lentia, docet Paulus Papa in epistola ad Pippinum. Laudata enim ejus Principis constantia, quòd Græcorum munera res- puiisset, & donorum suorum perennitatem Ecclesiæ Romanæ spondidisset, subjungit:

De nostra itaque puritate & dilectione, quam erga vos & cunctum à Deo protectum regnum Francorum habere dinoscimur, credimus jam vos plenè esse satisfactos. Pro quo, & ampliori certificatione, Deum cæli testem proferentes, in ea nos caritatis dilectione, quam cum sancte recordationis domno & germano nostro beatissimo Stephano Papa, & per eum cum omnibus Pontificibus, vos, vestraque suboles, & cuncta vestra proles, atque universum regnum Francorum, usque in finem seculi conservare spondidistis, & nos etiam atque nostros successores Pontifices constemur esse permansturos, pro exaltatione sanctæ Dei Ecclesiæ, & fidei orthodoxæ defensione. Caroli quoque consilium luculentè explicat Anastasius, si rectè ejus verba capio, cum donationis suæ instrumentum corpori B. Petri manibus suis imposuisse dicit, *pro firmissima cautela, & æterna nominis sui & regni Francorum memoria.*

VI. Ludovicus Pius Imperator benefi- cia patris & avi Sardinia & Sicilia dona- tione cumulavit: cui dono hanc legem ad- didit, ut electi Pontifices post consecratio- nem suam Legatos suos ad Reges Franco- rum mittant, qui inter eos amicitiam, cari- tatem, & pacem socient, ut ille loquitur. Reliquam Apuliæ partem & Calabriam à Sarracenis & Græcis Ludovici II. armis ereptam Carolus Calvus Romanæ Ecclesiæ concessit, ut testantur Annales Fuldenses, unà cum mero jure supremi dominij, sine confortio Imperatorum retinendo. *Ab illo autem die,* inquit Eutropius Longobardus, *honorificas consuetudines regia dignitatis nemo Regum, nemo Imperatorum adquisivit.*

Paulus Papa ep. 26. in Cod. Carolino.

Anastaf. in vita Hadr. 14.

Leo Hoff. c. 18 lib. 1. Chron. Calim. Gratianus d. 63.

Annales Fulden. scilicet anno 876.

Eutropius Longobardus cilius à Gualdilo.